

A NEMZETI SZABVÁNYOSÍTÁS ÉS MINŐSÉGÜGY ÚJ TÖRVÉNYEI

*Pálos Emil*¹

Az Országgyűlés 1995. április 11-én a minőségügy szempontjából meghatározó fontosságú két törvényt fogadott el. A két új törvény szakterületén európai szintű szabályzást valósít meg.

A törvények:

- az 1995. évi XXVIII. törvény a nemzeti szabványosításról,
- az 1995. évi XXIX. törvény a laboratóriumok, a tanúsító és ellenőrző szervezetek akkreditálásáról.

A törvények a Magyar Közlöny 1995. évi 33. számában jelentek meg, 1995. április 28-án, a kihirdetést követő 30 nap múlva léptek hatályba.

A két törvény hosszú előkészítő munka után született meg, ennek kezdete több évre nyúlik vissza.

A nemzeti szabványosításról szóló törvény előkészítése. Elvárások, szempontok.

A Magyar Köztársaság és az Európai Közösség közötti társulás létesítéséről szóló Európa Megállapodás, közelebbről annak 73. cikke kimondja, hogy együttműködés útján csökkenteni kell a szabványosítás és minőségtanúsítás területén Magyarország és az EK között meglévő különbségeket. Az együttműködés többek között arra irányul, hogy előmozdítsa a közösségi műszaki jogszabályok, az európai szabványok és minőségtanúsítási eljárások használatát, ezeken a területeken a kölcsönös elismerésről szóló megállapodások megkötését és Magyarország

1 Pálos Emil alezredes, MH GH MEFO Rendszertanúsító Osztály osztályvezetője

részvételét a szakosított európai szabványosítási, vizsgálati és tanúsítási szervezetek munkájában (CEN², CENELEC³, ETSI⁴, EOTC⁵).

Az európai szabványosítás meghatározó szerepe mellett azonban változatlanul fontos a nemzetközi szabványosításban való részvételünk annál is inkább, mert az európai (CEN, CENELEC, ETSI) és a nemzetközi (ISO, IEC) szabványügyi testületek összehangolják tevékenységüket és így a nemzetközi szervezetekben Magyarország teljes jogú tagsága lehetőséget ad arra, hogy közvetett úton a magyar érdekek az európai szabványügyi szervezetekben is érvényesíthetők legyenek.

A Kormány már 1990-ben határozatot hozott a nemzeti szabványosítási és minőségtanúsítási rendszer továbbfejlesztésének feladatairól. A 3495/1990. számú Kormányhatározat előírta többek között az akkor még létező KGST-szabványosítás és szabványok felszámolását, az európai szabványügyi szervezetekhez való csatlakozást, a szabványosítás új szervezeti és irányítási rendszerének kialakítását és a nemzeti szabványosításról szóló jogszabály kidolgozását. A határozat rendelkezett az egyszintű nemzeti szabványkiadásról is.

A minőségügygel kapcsolatos kormányzati feladatokat koordináló Tárcaközi Bizottság előterjesztése alapján kiadott 2006/1993. számú kormányhatározat megerősítette, hogy *"jogszabályt kell alkotni a szabványosítás rendjéről, mely kiterjed a nemzeti szabványosításra, valamint a szabványosítás és a tárcák által folytatott műszaki szabályozás kapcsolataira"*.

A tárgyban később kiadott 2024/1994. számú Kormányhatározat, valamint a 42/1994. számú Kormányrendelet részben megerősítette ezt, részben átmeneti szabályozást foglalt magába a törvény megjelenéséig terjedő időszakra.

A felsorolt határozatokban és rendeletekben foglaltak alapján a hazai szabványosítás átalakulása a törvény megalkotása előtt már részben

-
- 2 Európai Szabványosítási Szervezet
 - 3 Európai Elektronikai Szabványosítási Szervezet
 - 4 Európai Távközlési Szabványosítási Szervezet
 - 5 Európai Tanúsító és Vizsgáló Szervezet

megvalósult. A Magyar Szabványügyi Hivatal társult tagként felvételt nyert az európai szabványügyi szervezetekbe, ennek révén megkezdhet- te a nemzetgazdaság számára legfontosabb európai szabványok hono- sítását és ezzel egyidejűleg befejeződtek az egyszintű nemzeti szab- ványállomány kialakításához szükséges előkészítő munkák is.

A korábbi hatósági, államigazgatási szemléletű hazai szabványosítás átalakításához a mintát a nemzetközi és az európai gyakorlat szolgáltatja. Az új rendszer ezért figyelembe veszi az EK szabványosítással összefüggő határozatait, ajánlásait, a nemzetközi és az európai szabványügyi szerve- zetek dokumentumait, egyes európai országok szabályozásbeli és műkö- dési tapasztalatait.

A piacgazdaságban, illetve a nemzetközi gyakorlatban:

- a szabványosítás alapvetően önkéntes, közhasznú tevékenység;
- a közmegegyezésen alapuló önkéntes szabványok kidolgozásában, a közigazgatás és a gazdálkodói szféra egyaránt, érdekeltségének arányá- ban részt vesz, azt anyagilag támogatja;
- a szabványosítással foglalkozó szervezetek nonprofit szervezetek.

A nemzeti szabványosítás szintjén minden országban egy szervezet rendelkezik kormányzati felhatalmazással a nemzeti szabványok kiadá- sára, a nemzetközi és a regionális szabványügyi szervezetekben az ország képviselőjére és az európai műszaki integrációval kapcsolatos kormány- zati feladatok a szabványosítás oldaláról történő megalapozására.

A nemzeti szabványügyi szervezet felépítésének és működési rend- jének, illetve a szabványosítás törvényi szabályozásának **garantálnia kell, hogy a nemzeti szabványügyi testület megfelel az európai, illetve a nem- zetközi szervezetekbeli tagságából adódó követelményeknek.** Ennek megfelelően e szervezetnek a feladata, hogy nemzeti szabványként ho- nosítsa a nemzetközi és európai szervezetek által kidolgozott szabványokat.

A szervezet alapvető működési elve kell legyen, hogy a szabványosítás szakmai kérdéseiről a nemzeti szabványügyi szervezet részét képező, szak- mák szerint elkülönült, önkéntes alapon szerveződő, **állandó műszaki bizottságok** döntsenek.

A szabványtervezeteket a **műszaki bizottságok által kijelölt, az adott területen legelismerőbb szakértők dolgozzák ki és terjesszék elő műszaki bizottsági egyeztetésre és jóváhagyásra** az erre vonatkozó eljárási rend szerint.

Az európai országokban a szabványosítással összefüggő jogi szabályozás általában **kétszintű**. Az állam és a nemzeti szabványügyi szerv kapcsolatát jogszabály (törvény vagy kormányrendelet) – *első szint* – rendezi, a nemzeti szabványok kidolgozása és jóváhagyása pedig a nemzeti szabványügyi szerv belső eljárási szabályai – *második szint* – szerint történik.

A nemzeti szabványosítási szerv jogállására nézve a legmegfelelőbb szervezeti forma a **köztestület** (a köztestület jogállását a PTK definiálja, egyik jellemzője, hogy köztestületet törvény hozhat létre).

A korábbi állami (országos és ágazati) szabványok jogszabály jellegének megszűnésével az állami műszaki jogi szabályozás a nemzeti szabványosításra kell támaszkodjék. Ezért az államnak, a kötelezettségek meghatározásával, felhatalmazást kell adnia a **nemzeti szabványügyi szervezet** számára a műszaki jogi szabályozáshoz kapcsolódó nemzeti szabványosítás feladatkör ellátására és a hazi érdekeknek a nemzetközi és az európai szabványügyi szervezetekben való képviselésére. *Ez a felhatalmazás nem csupán hazai indíttatású, hanem az európai szabályozás egyenes következménye.* A nemzeti szabványrendszerünkbe bevezetett, illetve bevezetendő európai szabványok ugyanis az EK-direktívákat honosító hazai jogszabályokkal már a **Közösség szabályozási mechanizmusa szerint** eleve kényszerkapcsolatban vannak. Ennek tükröződnie kell a nemzeti szabványosítással összefüggő szabályozásban is, azaz a felhatalmazott testületnek ki kell elégítenie a jogi szabályozással kapcsolatos szabványosítási igényeket.

A hatályba lépett új törvény tartalmában megfelel az európai mintáknak.

A legfontosabb elveket, feladatokat, szervezeti kérdéseket, a kormányzattal való kapcsolatot és együttműködést rögzíti, ugyanakkor lehetőséget ad az önkormányzati működés keretében az eljárási kérdések más eszközzel, pl. alapszabályban történő rendezésére, meghatározva azokat az alapkövetelményeket, amelyeket a belső normák megalkotása során be kell tartani.

A nemzeti szabványosításról szóló törvény kivonatos ismertetése

A vázolt követelményeket megvalósító 1995. évi XXVIII. törvény a nemzeti szabványosításról 39 paragrafusból áll.

A törvény – többek között – rögzíti a következőket:

- a nemzeti szabványosításban való részvétel, valamint a nemzeti szabványok alkalmazása önkéntes;

- a nemzetközi és az európai szabványokat szabványként közzétenni a Magyar Köztársaságban csak nemzeti szabványként lehet;

- a szabványok közül jogszabály kizárólag nemzeti szabványt nyilváníthat egészben vagy részben kötelezően alkalmazandónak;

- a Magyar Köztársaság nemzeti szabványosítási szervezete a **Magyar Szabványügyi Testület – MSzT** –, mely köztestületként működik a nemzeti szabványosítással összefüggő közfeladatok kizárólagos jogkörrel való ellátására;

- a MSzT a szabványosítási tevékenység ellátása mellett **termék-tanúsító és minőségbiztosítási rendszer tanúsító szervezetet** hoz létre és működtet;

- a MSzT közreműködik a nemzeti szabványosítással összefüggő ismeretek oktatásában;

- a MSzT különböző nyilvántartásokat vezet, melyek minden érdeklődő rendelkezésére állnak;

- a MSzT alapszabályában biztosítja a nemzeti szabványosításban érdekelt körök kiegyensúlyozott részvételét a Testület szerveiben;

- a MSzT tagja lehet bármely jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező önálló gazdálkodó szervezet;

- a MSzT szervei a **Közgyűlés, a Szabványügyi Tanács, a Nemzeti Szabványosító Műszaki Bizottságok, a pénzügyi és ellenőrző bizottságok és ügyintézői szervezet;**

- a MSzT működését két közgyűlés között a **Szabványügyi Tanács** irányítja. A Tanács tagjai egyharmadát a szabványosításban érdekelt központi közigazgatási szervek delegálhatják;

- egy-egy szakterület nemzeti szabványosítási feladatait szakmai alapegységként **szabványosító műszaki bizottságok** látják el;

- a katonai szabványosítással kapcsolatos és szükséges külön szabályozást a **Kormány** dolgozza ki (a 126/1994. számú Kormányrendelet korábban szabályozta a katonai szabványosítást, létrehozta a **Katonai Szabványosítási Bizottságot**. A törvény lehetőséget ad ennek szükség szerinti felülvizsgálatára és újraszabályozására);

- a MSzT felett törvényességi felügyeletet a Kormány által kijelölt miniszter gyakorolja.

A törvényben meghatározott **új szabványosítási köztestület létrehozása érdekében mindazon szabványosításban érdekelt szervezetek, akik részt akarnak venni az előkészítő bizottság megalakításában, közölhetik ezt a szándékukat a felügyeletet gyakorló miniszterrel.**

A MSzT bíróság általi nyilvántartásába vételével a Magyar Szabványügyi Hivatal jogutód nélkül megszűnik.

A MSZH Elnöke "*Felhívást*" tett közzé a Szabványügyi Közlönyben, melyben az új köztestület megalakításának előkészítésében való részvételre hívja fel az érdekelteket. A **törvény és a felhívás** megteremti a tárcák érdekvégyesítésének lehetőségét a kellően felhatalmazott szakembereknek az előkészítő munkákban történő részvételre jelölésével.

A laboratóriumok, tanúsító és ellenőrző szervek akkreditálásáról szóló törvény előkészítése. Elvárások, szempontok.

Akkreditálás: *az akkreditálás annak hivatalos elismerése, hogy egy intézmény, szervezet felkészült bizonyos tevékenységek (vizsgálat, tanúsítás, ellenőrzés) meghatározott feltételek (jogszabályok, szabványok, stb.) szerinti végzésére.*

Bármely vizsgáló, tanúsító, ellenőrző szervezet kérheti, hogy egy független, a nemzetközi normák szerint minősítő intézmény – a leggyakrabban a **nemzeti akkreditáló szerv** – szabályozott minősítő eljárás során igazolja felkészültségét.

A Kormány már korábban is, a nemzeti szabvány- és minőség tanúsítási rendszer továbbfejlesztésének feladatairól szóló 3495/1990. számú

Kormányhatározatban előírnyozta a nemzeti akkreditálásról szóló új jogszabály kidolgozását, ami magasabb szintre emeli és kiterjeszti az akkreditálási tevékenységet. Az akkreditálás korábbi jogi háttérét a 78/1988. MT rendelet és az 1991. évi XLV. törvény a mérésügyről képezte. E két jogszabály felhatalmazása alapján a Magyar Szabványügyi Hivatal az Egyesüges Magyar Minőségtanúsítási Rendszer keretében termékvizsgáló laboratóriumokat, az Országos Mérésügyi Hivatal, mint mérésügyi hatóság, kalibráló laboratóriumokat akkreditált.

A laboratóriumok akkreditálását biztosító rendszer mellett, gondoskodni kellett a tanúsító és az ellenőrző szervezetek akkreditálási intézményrendszerének kialakításáról, az európai országok akkreditálási rendszereinek megfelelően.

A kidolgozási folyamatban figyelembe kellett venni az EK akkreditálással összefüggő ajánlásait, a nemzetközi és az európai szervezetek szabványait, útmutatóit, az akkreditáló szervek európai szövetségeinek dokumentumait, az Európai Vizsgálati és Tanúsítási Szervezet ajánlásait, a Nemzetközi Laboratórium Akkreditálási Konferencia dokumentumait és az európai országok akkreditáló szerveinek gyakorlatát.

Ez lehetőséget teremt az európai országok akkreditáló szerveit tömörítő szervezetekhez (WELAC⁶, WECC⁷, EAC⁸, EAL⁹) társult tagként való csatlakozásra. A teljes jogú tagság, majd a tagszervezetek között már meglévő, kölcsönös elismerési megállapodáshoz való csatlakozás előfeltétele azonban még az említett szervezetek által végzett sikeres és elfogadott felülvizsgálat, valamint politikai döntéstől függően a Magyar Köztársaság teljes jogú EK-beli tagsága is.

Európában az egyes országokban létrehozott nemzeti akkreditálási rendszerek teremtik meg a vizsgálati eredmények és tanúsítványok kölcsönös elfogadásának, a termékek és szolgáltatások szabad áramlásának, az ismételt vizsgálatok kiküszöbölésének és az ezzel összefüggő költségek csökkentésének lehetőségét.

6 Nyugateurópai Laboratórium Akkreditálók Szövetsége

7 Nyugateurópai Kalibráló Laboratóriumok Szövetsége

8 Európai Akkreditálók Társasága

9 Európai Akkreditálók Társasága

Az akkreditálási rendszerek a következő alapelvekre épülnek:

- áttekinthetőség és nyilvánosság;
- az igénybevétel önkéntessége;
- függetlenség a különböző érdekcsoportok súlyától;
- az akkreditáló szerv nem nyereségérdekelt jellege;
- a közigazgatási szervek részvételi lehetőségének biztosítása;
- harmonizálás a nemzetközi és az európai akkreditálási eljárásokkal.

A nemzeti akkreditálás szintjén tagországokként kijelölt szervezetek kormányzati felhatalmazással (szerződéssel, megbízással) rendelkeznek *akkreditálási okiratok kiadására*.

Illetékességük van a nemzetközi és az európai akkreditálási szervezetekben az adott ország képviselőjére és az európai műszaki integrációval kapcsolatos kormányzati feladatoknak az akkreditálás oldaláról történő megalapozására. **Ennek a szervezetnek a feladata, hogy független félként minősítse a vizsgáló, kalibráló, tanúsító és ellenőrző szervek felkészültségét, teremtsen alapot a nemzeti vizsgálati eredmények és tanúsítványok nemzetközi és európai elfogadásához.**

E szervezet arra is alkalmas, hogy a nemzetközi és az európai akkreditálási szervezetekben biztosítsa az adott tagország szakmai érdekeinek képviselőjét és érvényesítse a nemzeti igényeket az akkreditálás általános feltételeinek kidolgozásában.

A nemzeti akkreditáló szervezet *akkreditálási tevékenységét szakterületenként, szakmák szerint elkülönült bizottságok végzik az adott területen elismert szakértők bevonásával.*

Az európai országokban az akkreditálással összefüggésben **jogi szabályozás** csak a nemzeti akkreditálás szintjén jelenik meg, általában rendezve az állam és a nemzeti akkreditáló szerv kapcsolatát. Az akkreditálási eljárások lefolytatása a nemzeti akkreditáló szerv belső eljárási szabályai szerint történik.

Az akkreditálás egyaránt alkalmazható a piac által szabályozott területeken, valamint a jogilag szabályozott, a kötelező vizsgálati, tanúsítási és engedélyezési rendszerek területén. Ez utóbbi területen az egyes mi-

nisztériumok döntenek arról, hogy alapfeltétele-e a hatósági vizsgálatra, tanúsításra vagy engedélyezésre történő kijelölésnek (notifikálásnak) az akkreditálás. *Az EK ajánlása az, hogy a kijelölés akkreditáláson alapuljon – ezzel bizonyítva a hatóságként kijelölt intézmény szakmai felkészültségét – tekintettel arra, hogy az európai normák szerint akkreditált szervek megfelelnek az egységes európai követelményeknek.*

Az európai tendencia szerint az egyes országokban létrehozott akkreditálási rendszerekre a hatósági engedélyezési munkában is támaszkodnak.

Az európai országok gyakorlatát, illetve törekvéseit alapul véve, a nemzeti akkreditálási rendszer megalapozása **kétszintű szabályozással megoldható hazánkban**. A törvényes szabályozás határozza meg az alapelveket és a tevékenység ellátásának kereteit – **első szint**.

Az akkreditálás eljárási rendjét a harmonizált európai szabványokat honosító nemzeti szabványok, a nemzeti akkreditáló szerv alapszabálya és eljárási szabályai rögzítik – **második szint**.

A legmegfelelőbb forma a köztestület. A köztestületi forma ötvözi az önkormányzati jellegű működést a hatósági jogosítványokkal. A nemzeti akkreditáló szerv tagságát az államigazgatási intézmények, szakmai érdekképviselői és érdekvédelmi szervezetek és az akkreditált szervezetek *mint jogi személyek képviselői* alkotják.

A törvény szerinti új akkreditálási tevékenységre történő áttérés, az egységes rendszer kialakítása, a jogfolytonosság megteremtése kormányzati irányítást és közreműködést igényel.

A nemzeti akkreditálás új rendjének kialakítása mellett meg kellett oldani az érvényes akkreditálási okirattal rendelkező, *mintegy 150 vizsgálólaboratórium és mintegy 40 kalibráló laboratórium akkreditálásának* a nemzeti rendszerben történő továbbvitelét.

Az akkreditálási törvény kivonatos ismertetése

A vázolt követelményeket megvalósító 1995. évi XXIX. törvény a laboratóriumok, a tanúsító és az ellenőrző szervezetek *akkreditálásáról 32 paragrafusból áll.*

A törvény – többek között – rögzíti a következőket:

- a törvény alapján, a MSZ EN 45001;-2;-3;-11;-12;-13 jelzetű szabványokban és az 1991. évi XLV törvény a mérésügyről jogszabályban foglaltak figyelembevételével, *a következő szervezetek akkreditálhatók:*

- vizsgálólaboratóriumok;
- kalibráló laboratóriumok;
- terméktanúsító szervezetek;
- minőségügyi rendszert tanúsító szervezetek;
- személyzettanúsító szervezetek;
- ellenőrző szervezetek;

- az akkreditálás során érvényesíteni kell a nyilvánosságot, az önkéntességet, a közérdek képviselőt, az érdekcsoportok túlsúlyától való függetlenséget, az üzleti titok védelmét és a harmonizálást az akkreditálás nemzetközi és európai rendjével;

- A Magyar Köztársaság nemzeti akkreditáló szervezete a **Nemzeti Akkreditáló Testület**, mely köztestületként működik;

- a Testület a nemzeti akkreditálás rendszerét kizárólagos jogkörrel működteti;

- a Testület feladata a vizsgáló-, a kalibráló laboratóriumok, a tanúsító és az ellenőrző szervek akkreditálása, időszakos felülvizsgálata;

- a Testület kölcsönös együttműködési és elismerési megállapodások létrehozását kezdeményezi nemzetközi viszonylatban;

- a Testület a szakirányú oktatást szervezi;

- a Testület különböző közhiteles nyilvántartásokat vezet, melyek díjtalanul bárki számára hozzáférhetőek;

- a Testület tagjai hivatalból a MSzT, OMH, továbbá az akkreditált szervezetek, érdekképviselői szervezetek, tudományos és oktatási intézmények;

- a Testület szervei a **Közgyűlés**, az **Akkreditálási Tanács**, a **Szakmai Akkreditáló Bizottságok**, a pénzügyi, ellenőrző, fellebbviteli **bizottságok** és az ügyintézői szervezet;

- a Testület az alapszabályban biztosítja az akkreditálásban érdekelt központi közigazgatási szervek, a gyártók, forgalmazók, fogyasztók érdekvédelmi és a szakmai érdekképviselői szervezetei valamint az akkreditált szervezetek megfelelő részvételét, bármely érdek meghatározóvá válása nélkül;

- az Akkreditálási Tanács 50 fő szavazati joggal rendelkező tagból áll, ennek 40 %-át a hivatalból tagok, 30 %-át az akkreditált szervezetek és 30 %-át az érdekképviselők, tudományos és oktatási intézmények töltik ki;

- a **Szakmai Akkreditáló Bizottságok** határozzák meg szakterületükön az akkreditálás specifikus követelményeit, folytatják le az akkreditálási és a felülvizsgálati eljárást, valamint határoznak az akkreditálás odaítéléséről, felfüggesztéséről és visszavonásáról;

- a Testület felett a Kormány által kijelölt miniszter felügyeletet gyakorol;

- a Testület az alakuló közgyűlést követően, bírósági bejegyzéssel jön létre.

A Testület létrehozásának feladatát a MSZH kapta, mely Hivatal korábbi jogosítványa alapján a *Nemzeti Akkreditálási Titkárságot* működtette. A széleskörű társadalmi alapon nyugvó előkészítő bizottsági munka érdekében a **MSZH Elnöke Felhívást bocsátott ki**, melyben kéri az érdekeltek jelentkezését a közreműködésre, hasonlóan a **MSzT megalakításához**.

Mindkét törvény esetében az alakuló közgyűlést a törvények hatálybalépését követő négy hónapon belül, tehát 1995. szeptember 28-ig össze kell hívni.

Az új törvények jelentősége

Az ismertetett **két törvény** jelentősége a Magyar Köztársaság szabványosítási, akkreditálási és tanúsítási tevékenységére vonatkozóan az európai jogharmonizáció szempontjait figyelembe véve, jól látható a törvények megalkotását leíró fejezetekben. A törvényeknek természetesen a **Magyar Honvédség** vonatkozásában is nagy jelentőségük van; köztudott, hogy a katonai minőségügy a nemzeti minőségügy elválaszthatatlan, integráns része.

A **szabványosítási törvény** egyrészt megteremti a szabványosítási szükségletek kielégítésének módját és anyagi fedezetét, másrészt a legilletékesebbek bevonásának, részvételének feltételét; a gyártók, alkalmazók, követelménytámasztók együttműködésének, együttgondolásának **új típusú kereteit**.

Az **akkreditálási törvény**, ha lehet még nagyobb jelentőségű. Két okból is. *Egyik:* a különböző szinteken folytatott NATO konzultációk során szerzett információink szerint valamennyi tagállam épít a saját nemzeti minőségügyi, nemzeti akkreditálási rendszerre, az abban akkreditált vizsgáló, tanúsító szervezetek munkájára.

Egyes tagországokban a védelmi tárca képviselői jelen vannak a nemzeti akkreditáló szervezetben is. A nemzeti és nemzetközi kapcsolatok teremtik meg egyik feltételét a vizsgálati eredmények, a tanúsítások kölcsönös elfogadásának. *Másik: feltételeit* a törvény biztosítja, ugyanis megteremti a lehetőségét annak, hogy a **magyar védelmi tárca** megfelelően felkészült szervezetei legyenek azok vizsgáló-, kalibráló laboratóriumok vagy tanúsító, ellenőrző szervezetek, a kijelölésen alapuló feljogosítás mellett vagy a helyett, a nemzeti rendszer akkreditált szervezeteiként nemzeti, majd a kapcsolatok szélesedésével nemzetközi elismertségű vizsgálati és tanúsítási tevékenységet végezhesse, ennek tanúsító dokumentumait kibocsássák.

A tárca érdeke, hogy éljen a törvényadta lehetőséggel, képviselőjét (képviselőit) jelentse be a Testület megalakítását előkészítő Bizottság munkájában történő részvételre és a lehető legnagyobb számban juttassa be a Testület különböző szintű szervezeti elemeibe.

A szabványosítás és az akkreditálás törvényi szintre emelt szabályozása elősegíti a szállítók helyzetének önértékelését, célkitűzéseik megfogalmazását. A beszerzési oldalról nézve, a törvények megkönnyítik a szállítók megfelelőségének értékelését, kiválasztását végző intézményrendszer kialakítását, működtetését.